



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], Advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 30/2015 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2015 poštou doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 4 To 30/2015 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. novembra 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 45/2013 z 20. novembra 2014 bol sťažovateľ uznaný vinným jednak zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ako aj z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroky omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Bol mu za to uložený s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 a § 38 ods. 2 a 7 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu bol uložený aj ochranný dohľad na 1 rok.

Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 4 To 30/2015-628 zo 16. apríla 2015 bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o treste a sťažovateľovi bol s použitím ustanovenia § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento rozsudok bol obhajcovi sťažovateľa doručený 29. septembra 2011 (správne má byť zrejme 29. septembra 2015, pozn.).

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné sudy pochybili, keď nedostatočne zistili skutkový stav (nevykonali všetky potrebné dôkazy) a vec nesprávne právne posúdili.

Sťažovateľ konkrétne poukazuje na to, že sa hlavné pojednávanie 20. novembra 2014 konalo aj napriek tomu, že predvolanie prevzal až 19. novembra 2014, a preto nebola zachovaná 5-dňová lehota na prípravu, pričom sťažovateľ nedal súhlas na vykonanie hlavného pojednávania. Tým došlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu, ako aj jeho práva na spravodlivý proces.

Podľa sťažovateľa výrok o vine v bode 2 je založený výlučne len na výpovedi jediného svedka [REDAKOVANÉ], keďže súd nevykonal navrhnuté ďalšie dôkazy, hoci táto výpoveď je v rozpore s inými dôkazmi. Pritom viaceré výpovede tohto svedka sa líšia. Nemožno považovať za vierohodnú ani výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] vzhľadom na jeho preukázanú zaujatosť.

Sťažovateľ poukazuje aj na celý rad ďalších dôkazných, resp. skutkových nezrovnalostí, ktoré spochybňujú správnosť výroku o vine.

Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal so všetkými namietanými okolnosťami. Navyše opomenul uviesť vo výroku rozsudku, že zamietá odvolanie sťažovateľa proti zvyšným výrokom, teda najmä proti výroku o vine.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 30/2015 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2015. Požaduje ďalej priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške minimálne 10 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 284,08 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 To 30/2015-628 zo 16. apríla 2015 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („*ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Na základe princípu subsidiarity ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných

prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

V zmysle už popísaných konklúzií možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľovi účinný právny prostriedok ochrany jeho základných práv a slobôd, pričom zo sťažnostných tvrdení vyplýva, že v danej veci prichádza do úvahy prípadná prípustnosť dovolania proti rozsudku krajského súdu, keďže podľa tvrdení sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu a došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku. Sťažovateľ teda argumentuje dôvodmi v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

Za uvedeného stavu sťažovateľ mohol a ešte aj teraz môže podať dovolanie, ktoré podľa zistenia ústavného súdu dosiaľ nepodal. Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (Najvyšší súd Slovenskej republiky) oprávnený poskytnúť ochranu sťažovateľovým základným právam a slobodám.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016